

Pasimylėję ir kupini palaimos, gulime po rožiniais popieriniais žibintais, tarp lauko gėlių ir ant gegnių atsispindinčių blausios šviesos blyksnių. Atgavęs kvapą, stipriau apkabinu Anastaziją. Ji tįso priglundusi prie manęs visu kūnu, skruostu liesdama man krūtinę, delną padėjusi toje vietoje, kur daužosi mano širdis. Tamsos neliko, ją išvaikė mano sapnų gaudytoja, mano... sužadėtinė. Mano meilė. Mano šviesa.

Ar galėčiau būti laimingesnis, nei dabar esu?

Mintimis vėl grįžtu prie tos scenos: elingas, raminantis ritmingas bangų pliuškenimas, augalija, šviesos. Užsimerkęs prisimenu tą jausmą, kai laikiau ją glėbyje, mane prislėgusį jos kūno svorį, neskubriai kylančią ir vėl besileidžiančią jos nugarą, jos alsavimą, su maniškėmis susipynusias jos kojas. Mano šnerves užplūsta jos plaukų aromatas, nugenantis visus rūpesčius, nubraukiantis visa, kas nemalonu. Čia mano laimės oazė. Daktaras Flinas manimi didžiuotųsi. Ši gražuolė moteris sutiko būti mano. Visomis prasmėmis. Ir vėl.

– Gal galėtume susituokti rytoj? – sukuždu jai į ausį.

– Hm...

Iš jos gerklės atsklidusio garso aidas švelniai nuvilnija mano oda.

– Ar tai reiškia „taip“?

– Hm...

– O gal „ne“?

– Hm...

Plačiai nusišypsau. Ji nuvargusi.

– Panele Stil, ar negebate kalbėti aiškiai?

Pajuntu ir ją šypsantis, taip apsidžiaugiu, kad imu juoktis, tvirčiau suspaudžiu ją glėbyje ir pabučiuoju viršugalvį.

– Tad rytoj, Vegase.

Ji kilsteli galvą, švelnioje žibintų šviesoje jos akys primerktos, atrodo mieguista ir pasisotinusi.

– Kažin ar mano tėvai tuo labai apsidžiaugtų.

Ji vėl nuleidžia galvą, o aš pirštais braukiu jai per nuoga nugara, mėgaudamasis nuo glotnios odos sklindančia šiluma.

– Ko tu nori, Anastazija? Susituokti Las Vegase? O gal tradicinio vestuvių pokylio su galybe svečių? Pasakyk.

– Ne, galybės svečių nereikia... Pakaks draugų ir šeimos narių.

– Gerai. Kur?

Ji trūkteli pečiais ir man dingteli, kad apie tai dar negalvojo.

– Ar šventė galėtų vykti čia?

– Tavo tėvų namuose? Ar jie neprieštarautų?

Nusijuokiu. Greisė tikrai nepraleis tokios progos.

– Mano mama būtų labai patenkinta.

– Gerai, tada švęskime čia. Neabejoju, kad mano mamai su tėčiu taip irgi labiau patiktų.

Ir man patiktų.

Bent kartą sutariame. Nesiginčijame.

Ar tai – dar vienas pirmas kartas?

Švelniai paglostau jai plaukus, truputį sutaršytus nuo mus išsekintusios aistros.

– Gerai, sutarėme dėl vietos, dabar reikia paskirti laiką.

– Laiką turėtum derinti su savo mama.

– Hm... Duodu jai daugiausia mėnesį. Taip tavęs geidžiu, kad ilgiau negalėsiu laukti.

– Kristianai, juk turi mane. Ir jau senokai. Bet gerai – tebūnie mėnuo.

Ji švelniai pabučiuoja man krūtinę, ir aš dėkingas, kad tamsa lieka kur buvusi. Ana neleidžia jai atplūsti.

– Geriau grįžkime. Nenoriu, kad Maja mums sutrukdytų kaip aną kartą.

Ana nusijuokia.

– Na, taip. Nedaug trūko. Mano pirmas baudžiamojo sekso seansas.

Ji pirštų galais brūkšteli man per smakrą, o aš, laikydamas ją glėbyje, pasiritu ir užgulu prispaudęs prie puriu kilimu užtiestų grindų.

– Neprimink. Tai nebuvo mano gyvenimo akimirka, kuria galėčiau didžiuotis.

Ji papučia lūpas, droviai nusišypso, jos akys linksmi žybteli.

– Baudžiamasis seksas buvo visai nieko. Ir atsikovoju kelnaites.

– Taip. Sąžiningai ir pagal visas taisykles. – Prisiminęs tai, tyliai nusijuokiu, skubriai pabučiuoju ją ir atsikeliu. – Nagi, maukis kelnaites ir grįžkime į vakarėlį, jei tik jis dar vyksta.

UŽTRAUKIU JAI sodriai žalios suknelės užtrauktuką ir švarku apsiaučiu pečius.

– Pasiruošusi?

Ji suneria pirštus su manaisiais ir mudu prieiname prie elingo laiptelių. Stabtelėjusi Ana atsisuka ir pažvelgia į mūsų gėlių rojų, lyg mėgindama įsiminti kiekvieną smulkmeną.

– O kas bus su visais šiais žibintais ir gėlėmis?

– Tegul jie lieka. Rytoj atvažiuos floristai išardyti šio buduaro. Jie puikiai pasidarbavo. O gėlės keliaus į netoliese įsikūrusius senelių namus.

Ji spusteli man plaštaką.

– Tu geras žmogus, Kristianai Grėjau.

Viliuosi, kad pakankamai geras tau.

SUSIBŪRĘ POILSIO KAMBARYJE, namiškiai kankina karaokės aparatą. Keitė su Mija šokdamos plėšia „Mes – šeima“*, o mano tėvai apsimita žiūrovais. Rodos, visi truputį įkaušę. Eliotas drybso ant sofos ir gurkšnodamas alų be garso, vien krutindamas lūpas, kartoja dainos žodžius.

Pamačiusi Aną, Keitė pamoja jai kviesdama prie mikrofono.

– Oho! – šūkteli Mija ir jos šūksnis užgožia dainą. – Tik pažvelkite į tą briliantą! – Ji pastveria Anos ranką ir švilpteli. – Kristianai Grėjau, tikrai pasistengei!

Ana jai droviai nusišypso, o Keitė su mano mama prieina apžiūrėti žiedo ir ima garsiai juo žavėtis. Giliai širdyje pasijuntu pakylėtas.

Taaaip. Jai patinka. Joms patinka.

Puikiai pasidarbavai, Grėjau.

– Kristianai, ar galėčiau su tavimi pasikalbėti? – stodamasis ir, sprendžiant iš veido išraiškos, paniuręs klausia Karikas.

Dabar?

Nenuleisdamas akių jis mostu duoda man ženklą eiti iš kambario.

– Hm... Žinoma.

Dirsteliu į Greisę, bet ji atkakliai vengia mano žvilgsnio.

Ar ji papasakojo jam apie Eleną?

Prakeikimas. Tikiuosi, ne.

Nuseku paskui tėvą iki jo darbo kambario, tada jis mane įleidžia, įeina pats ir uždaro duris.

* Angl. *We Are Family*. Grupės *Sister Sledge* dainos žodžiai. (Čia ir toliau vertėjos pastabos.)

– Tavo motina man sakė... – iš karto čiumpa jautį už ragų Karikas. Žvilgtelį į laikrodį – 00:28. Šiam pokalbiui jau per vėlu... visomis prasmėmis.

– Tėti, aš pavargęs...

– Ne. Šio pokalbio tu neišvengsi.

Kariko tonas griežtas, per akinių stiklus į mane žvelgiančios akys gerokai primerktos. Jis piktas. Įsiutęs.

– Tėti...

– Patylėk, sūnau. Turi mane išklaudyti.

Jis atsisėda ant rašomojo stalo krašto, nusiima akinius ir, išsitraukęs iš kišenės zomšos servetėlę, ima valyti stiklus. Kaip jau daug kartų yra buvę, stoviu prieš jį jausdamasis keturiolikmetis, ką tik – ir vėl! – pašalintas iš mokyklos. Susitaikęs su likimu giliai įkvepiu, kiek galėdamas garsiau atsідūstu ir, rankomis remdamasis į klubus, laukiu puolimo.

– Švelniai tariant, jaučiuosi nusivylęs. Tai, ką padarė Elena, yra nusikaltimas...

– Tėti...

– Ne, Kristianai. Kol kas tylėk. – Jis piktai dėbteį į mane. – Ji nusi-pelno kalėjimo.

Tėti!

Karikas nutyla, vėl užsideda akinius.

– Bet manau, kad labiausiai mane nuvylė tavo apgaulės. Kaskart, kai išeidavai iš šių namų pamelavęs, girdi, mokysies su draugais, – su draugais, kurių mes taip ir nepažinome, – tu dulkindavai tą moterį.

Dieve mano!

– Kaip man dabar išvis tikėti kuo nors, ką esi mums pasakęs? – toliau myga jis.

Ak, po velnių. Tai jau tikrai perdėta reakcija.

– Gal jau galiu kalbėti?

– Ne. Negali. Žinoma, kaltinu save. Maniau, įdiegiau tau kažką panašaus į moralinių vertybių skalę. Bet dabar klausiu savęs, ar apskritai tave ko nors išmokiau.

– Ar šis klausimas – retorinis?

Jis nekreipia į mane dėmesio.

– Ji buvo ištekėjusi, bet tu į tai neatsižvelgei, o dabar netrukus pats vesi...

– Visa tai niekaip nesusiję su Anastazija!

– Nedrįsk kelti balso, – tyliai ištaria jis, bet su tokiu įtūžiu, kad akimirksniu nutylu. Vargu ar kada nors mačiau jį tokį piktą ar girdėjau taip tūžmingai kalbant. Atitokstu. – Visa tai net labai su ja susiję. Ketini rimtai įsipareigoti jaunai moteriai, – jau švelniau priduria jis. – Tai staigmena mums visiems. Džiaugiuosi dėl tavęs. Bet kalbame apie santuokos šventumą. Jei negerbi jo, neturi teisės tuoktis.

– Tėti...

– O jei tikrai rimtai žiūri į šventus santuokos įžadus, kuriuos netrukus duosi, tau reikėtų pagalvoti apie vedybų sutartį.

Ką? Kilsteliu rankas, mėgindamas jį nutildyti. Šito jau per daug. Dėl Dievo meilės, aš – suaugęs žmogus.

– Nevelk į šį reikalą Anos. Ji nėra suskretusi turtų medžiotoja.

– Kalbame ne apie ją. – Karikas atsistoja ir žingteli prie manęs. – Kalbame apie tave. Apie tavo atsakomybę. Apie tai, ar esi padorus ir patikimas. Ar apskritai esi gimęs santuokai!

– Po galais, tėti, tada man buvo penkiolika metų! – sušunku ir mudu stovime kone surėmę nosis, verdami vienas kitą pykčio kupiniais žvilgsniais.

Kodėl jis taip skausmingai reaguoja? Žinau, nuolat skaudžiai nuvil-davau tėvą, bet jis niekada taip atvirai to nesakydavo.

Karikas užsimerkia, nykščiu ir smiliumi suspaudžia sau viršunose, ir staiga susivokiu, kad patirdamas stresą elgiuosi taip pat. Šį įprotį paveldėjau iš jo, tik šiuo atveju obuolys nuo obels nuriedėjo labai toli.

– Tu teisus. Buvai jautrus vaikas. Tik nesupratai, kad tai, ką ji darė, yra nusikaltimas, ir akivaizdu, kad dabar to nesuvoki, nes iki šiol bendrauji su ta moterimi ne tik kaip su šeimos drauge, bet ir kaip su verslo partnere. Visus tuos metus jūs abu mums melavote. Tai mane labiausiai žeidžia. – Netrukus Karikas prabyla ramiau: – Ji buvo tavo mamos draugė. Laikėme ją artima drauge. O ji toli gražu tokia nebuvo. Tu *nutrauksi* su ja visus verslo ryšius.

Eik po velnių, Karikai.

Noriu jam paaiškinti, kad Elena man darė gerą įtaką ir, jei būčiau manęs kitaip, nebūčiau toliau su ja bendravęs. Bet žinau, kad jis manęs nesiklausys. Nenorėjo klausytis manęs, kai buvau keturiolikos ir turėjau sunkumų mokykloje, atrodo, nenori ir dabar.

– Ar jau baigė? – ištariu neslėpdamas kartėlio ir vos tvardydamasis.

– Pagalvok apie tai, ką sakiau.

Apsisuku ketindamas eiti. Išgirdau pakankamai.

– Pagalvok apie sutartį prieš vedybas. Ateityje šis dokumentas padės tau išvengti sielvarto.

Nekreipdamas dėmesio į tėvą, neskubėdamas išeinu iš darbo kambario ir trinkteliu durimis.

Tegul eina velniop!

Greisė stovi koridoriuje.

– Kodėl jam pasakei? – įniršęs klausiu, bet Karikas iš savo darbo kambario traukia man iš paskos, tad ji nieko neatsako. Šaltas kaip ledas jos žvilgsnis nukreiptas į vyrą.

Pasiimsiu Aną. Mes grįžtame namo.

Visiškai prastai nusiteikęs, klausydamasis kniaukimą primenančių nedarnių garsų, netrukus atsiduriu poilsio kambarielyje ir randu Eliotą su Ana stovinčius prie mikrofono ir baubiančius „Nėra tokių aukštų kalnų“*. Jei nebūčiau toks piktas, nusijuokčiau. Eliotas pjauna pro šalį, jo baubimo net negali pavadinti dainavimu, be to, jis užgožia malonų Anos balsą. Laimė, daina jau beveik baigiasi, ir blogiausios dalies neteko išgirsti.

– Rodos, Marvinas Gajus ir Tami Terel vartosi karstuose, – jiems nutilus, niūriai tarsteliu.

– Manau, sudainavome visai neblogai.

Eliotas demonstratyviai nusilenkia Mijai ir Keitei, o jos juokdamosi pabrėžtinai garsiai paploja. Visi jie akivaizdžiai apsvaigę. Ana kikeina, jos skruostai paraudę, ji atrodo žavingai.

– Mums metas namo, – sakau jai.

Ana nusimena.

– Pažadėjau tavo mamai, kad liksime.

– Tikrai? Ką tik?

– Taip. Ji mums atnešė miego drabužių, kad galėtume persirengti. Seniai laukiau progos nakvoti tavo miegamajame.

– Mielasis, tikrai vyliausi, kad liksite, – maldaujamai įsiterpia mama, stovinti tarpduryje, o jai už nugaros – Karikas. – Ir Keitė su Eliotu nakvos. Man patinka visus savo vaikus turėti po vienu stogu. – Ji suspaudžia man plaštaką. – Šią savaitę jau manėme tavęs netekę.

Tyliai po nosimi nusiplūdęs, susitvardau. Mano brolis ir sesuo, rodos, nieko nenutuokia apie jiems prieš akis dabar vykstančią dramą. Iš Elioto nieko kito ir nesitikėjau, bet Mija galėtų būti supratingesnė.

* Angl. *Ain't No Mountain High Enough*. Marvinio Gaye'aus dainos žodžiai.

– Pasilik, sūnau. Labai prašau.

Tėvas vis dar nenuleidžia nuo manęs akių, bet atrodo geriau nusi-
teikęs. Lyg nebūtų ką tik man išrėžęs, kaip skaudžiai jį nuvyliau.

Ir vėl.

Nekreipdamas į jį dėmesio, atsakau mamai:

– Gerai.

Bet sutinku tik todėl, kad Ana veria mane tokiu maldaujamu
žvilgsniu, be to, žinau, kad jei išvažiuosiu tokios nuotaikos kaip dabar,
iš šios nuostabios dienos liks tik apmaudus nusivylimas.

Ana apglėbia mane.

– Ačiū, – sušnabžda.

Žvelgdamas žemyn nusišypsau jai ir man virš galvos kybantį tam-
sus debesis ima sklaidytis.

– Nagi, tėti, – Mija įbruka jam mikrofoną ir nutempia priešais
ekraną. – Paskutinę dainą! – šūkteli.

– Lova. – Tai – ne Anai skirtas reikalavimas. Šį vakarą man saviškių
jau per akis. Ana pritariamai linkteli ir suneria pirštus su manaisiais. –
Visiems labos nakties. Ačiū už šventę, mama.

Greisė mane apkabina.

– Juk žinai, kad tave mylime. Norime tau visa ko geriausio. Jūsų
naujiena mane labai pradžiugino. Jaučiuosi tokia laiminga, kad jūs čia.

– Taip, mama. Ačiū. – Skubriai pakšteliu jai į skruostą. – Mudu
pavargę. Eisime miegoti. Labos nakties.

– Labanakt, Ana. Ačiū, – padėjoja Greisė ir vikriai ją apglėbia.

Trūkteliu Aną už rankos ragindamas eiti, o tuo metu Mija palei-
džia Karikui skirtą „Laukinį“*.

Nenoriu matyti jo dainuojant.

ĮJUNGĘS ŠVIESĄ, uždarau miegamojo duris ir suspaudžiu Aną glėby-
je, trokšdamas jos šilumos ir mėgindamas pamiršti skaudžius Kariko
priekaištus.

– Ei, ar viskas gerai? – sukužda ji. – Tu toks mažus.

– Pykstu ant tėčio. Bet tai – jokia naujiena. Jis vis dar elgiasi su
manimi taip, lyg būčiau paauglys.

Ana apkabina mane stipriau.

– Tėvas tave myli.

* Angl. *Wild Thing*. Grupės *The Troggs* daina.

– Na, šį vakarą jis labai manimi nusivylė. Vėl. Bet dabar nenoriu apie tai kalbėti.

Pabučiuoju Anai į viršugalvį, ji kilsteli galvą, atidžiai pažvelgia į mane, jos akyse atsispindi užuojauta ir supratimas, ir aš žinau, kad nė vienas iš mudviejų nenori prikelti Elenos... *ponios Robinson* šmėklos.

Dar kartą prisimenu šio vakaro pradžią, kai triumfuojanti ir keršyti trokštanti Greisė išgrūdo Eleną iš namų. Pasvarstau, ką mama būtų sakiusi, jei anuomet būtų užklupusi mane miegamajame su mergina. Staiga mane apima paaugliškas jaudulys, primenantis tą, kuri jaučiau, kai praeitą savaitgalį, vykstant kaukių pokyliui, mudu su Ana slapta čia įsmukome.

– Mano kambaryje mergina.

Plačiai nusišypsau.

– Ką ketini su ja veikti? – gundomai šypsodamasi klausia Ana.

– Hm... Viską, ką norėjau veikti su merginomis, kai buvau paauglys. – Bet negalėjau. Nes negalėjau pakęsti prisilietimų. – Nebent tu pernelyg pavargusi.

Krumpliais perbraukiu per švelnų jos skruosto linkį.

– Kristianai. Aš išsekusi. Bet ir susijaudinusi.

Ak, mažyte. Skubriai pabučiavęs, pasigailiu jos.

– Gal turėtume tiesiog miegoti. Buvo sunki diena. Eikš. Paguldysiu tave į lovą. Apsisuk.

Ji paklūsta, ir aš ištiesiu ranką prie suknelės užtrauktuko.

MANO SUŽADĖTINEI SNŪDURIUOJANT šalia, nusiunčiu Teilorui žinutę, kad rytoj rytą iš Eskalos atvežtų mums drabužių persirengti. Tada išsitiesiu šalia Anos ir sutelkiu dėmesį į jos profilį stebėdamasis, kad ji jau užmigo ir... kad sutiko būti mano.

Ar kada nors būsiu jos vertas?

Ar aš apskritai gimęs santuokai?

Rodos, mano tėvas tuo abejoja.

Atsidusęs atsigulu ant nugaros ir įsispoksau į lubas.

Įrodysiu, kad jis klysta.

Jis man visada buvo griežtas. Griežtesnis nei Eliotui ar Mijai.

Niekšas. Jis žino, kad esu gimęs iš blogos sėklos. Prisimenu šiandien jo žertus priekaištus, imu snūduriuoti, o paskui užmiegu.

Pakelk rankas, Kristianai. Tėčio veide – rintis. Jis moko nerti į baseiną. Gerai. Dabar kojų pirštais atsiremk į baseino kraštą. Gerai. Pasilenk. Taip. Dabar atsispirk. Aš krentu. Krentu. Pūkst. Į vėsus, skaidrų vandenį. Į jo žydrumą. Į ramybę. Į tylą. Bet pripučiami sparneliai iškelia mane į paviršių. Dairausi, kur tėtis. Žiūrėk, tėti, žiūrėk. Bet Eliotas liuokteli ant jo. Jiedu griūva ant žemės. Tėtis kutena Eliotą. Eliotas juokiasi. Juokiasi. Juokiasi. Tėtis pakšteli jam į pilvuką. Su manimi tėtis taip nesielia. Man nepatinka. Aš vandenyje. Noriu būti ant kranto. Su jais. Su tėčiu. Stoviu tarp medžių. Žiūriu į tėtį ir Miją. Jis kutena Miją ir ši džiugiai suspinga. Ir jis juokiasi. Ji išsilaisvina ir puola tėtį. Laikydamas už rankų, jis sūpuoja Miją, tada ją pagauna. O aš stoviu vienas tarp medžių. Žiūrėdamas. Trokšdamas artumo. Ore tvyro malonus aromatas. Kvepia obuoliais.

– Labas rytas, pone Grėjau, – vos man atmerkus akis, sukužda Ana. Pro langus skverbiasi ryški ryto saulės šviesa, o aš apsvijęs ją kaip vynuogienojas. Pamačius ją namų ilgesys ir širdgėla, – žinoma, sukelti sapno, – išnyksta. Aš įsimylėjęs, susijaudinęs, mano kūnas kyta pasitikti Anos.

– Labas rytas, panele Stil.

Ji atrodo nesuvokiamai graži, nors vilki Mijos marškinėlius trumponimis rankovėmis, ant kurių užrašyta „Aš mėgstu Paryžių“. Ana delnais suspaudžia man veidą, jos akys spindi, sutaršyti plaukai žvilga ryto saulėje. Jos nykštys nuslysta mano smakru, perbraukia per besikalnančius barzdos šerelius.

– Žiūrėjau į tave miegantį.

– Šit kaip?

– Ir į savo gražųjį sužadėtuvių žiedą.

Ji ištiesia ranką, pakrutina pirštus. Nuo deimanto atsispindinti šviesa visų vaivorykštės spalvų atspindžiais pažyra ant senų kino filmų ir buvusių kimboksininkų plakatais papuoštų sienų.

– Ak! – jausmingai šūkteli Ana. – Tai – ženklas.

Geras ženklas, Grėjau. Reikia tikėtis.

– Niekada jo nenusimausiu.

– Gerai! – Pasislenku ir užgulu ją. – Ilgai į mane žiūrėjai?

Nosimi brūkšteliu jai per nosį, mano lūpos randa jos lūpas.

– Ak, ne. – Delnais remdamasi man į pečius, Ana stumteli mane ir pajuntu skausmingą nusivylimo dieglį, bet staiga ji apverčia mane aukštieilninką ir apžergia man klubus. Taip sėdėdama, vikriai nusivelka marškinėlius ir nusviedžia juos ant grindų. – Ketinau tave pažadinti.

– Hm...

Aš ir mano penis labai apsidžiaugiamė.

Man dar nespėjus susikaupti ir pasiruošti Anos prisilietimui, ji pasilenkusi švelniai pabučiuoja man krūtinę, o jos plaukai užkrinta ant mudviejų, sukurdami rausvai rudą prieglobstį. Žydros akys žvelgia į mane.

– Pradėsime čia.

Ji vėl mane pabučiuoja.

Garsiai įkvepiu.

– Ir keliausime žemyn.

Ant mano krūtinės ji liežuviu ima braukti vingiuotą liniją.

Taip.

Tamsa tūno sustingusi, sutramdyta mane apžergusios deivės arba mano nenumaldomo potraukio. Nežinau, kurio iš jų.

– Jūs tokio gero skonio, pone Grėjau, – truputį atitraukusi lūpas nuo mano odos, sušnabžda ji.

– Malonu girdėti, – dusliai ištariu.

Lyžčiodama ir kandžiodama, Ana pasiekia mano krūtinės ląstos apačią, o jos krūtys nuslysta mano papilve.

Aaa!

Kartą, du, tris.

– Ana!

Vis greičiau alsuodamas, suimu jai kelius ir spusteliu. Bet ji, apžergusi man klubus, pasimuisto, tad paleidžiu ją, tada ji pasikelia ir palieka mane laukti ir kankintis. Manau, ji ketina imti mane. Ji pasiruošusi.

Ir aš pasiruošęs.

Po velnių, dar ir kaip.

Bet ji slenka mano kūnu žemyn, bučiuoja pilvą, papilvę, jos liežutis randa mano bambą, ims slysti nuo bambos žemyn besitęsiančia plaukelių juosta. Ji dar kartą man krimsteli, ir šio įkandimo sukelta jaudulio banga akimirksniu pasiekia mano penį.

– Aaa!

– Štai, – sukužda Ana, godžiai spoksodama į nubudusį mano penį, paskui žvilgteli į mane ir vylingai nusišypso.

Ir neskubėdama, žvelgdama man į akis, apžioja mane.

Jėzau!

Linguodama galvą, čiaupdama lūpas, kad nekliudytų dantys, ji sulig kiekvienu krustelėjimu įsileidžia mane gilyn į burną. Pirštais užčiuopęs jos plaukus, nužeriu juos, kad galėčiau netrukdomas mėgautis žiūrėdamas į savo būsimą žmoną, apžiojusią mano penį. Įtempiu sėdmenis, kilsteliu klubus trokšdamas nerti dar giliau, ir ji priima mane, lūpomis spausdama mano lytį.

Stipriau.

Dar stipriau.

Aaa... Ana. Tu sumauta deive.

Ji atranda ritmą. Užsimerkiu, panardinu pirštus jai į plaukus.

Ji tokia įgudusi.

– Taip, – sudejuoju sukandęs dantis ir atsiduodu jos neprilygstamos burnos pakilimams ir nuolydžiams.

Tuoj nuleisiu.

Staiga ji liaujasi.

Prakeikimas. Ne! Atsimerkęs matau, kaip ji pakyla virš manęs ir labai lėtai sėdasi, įsileisdama sprogstančią mano lytį. Dejuoju, mėgaudamasis kiekvienu neįkainojamo sąlyčio centimetru. Jos plaukai krenta ant nuogų krūtų, ištiesęs rankas paglamonėju jas, nykščių paglvelėmis uoliai braukau pūrančius spenelius.

Prataisai dejuodama, ji stumteli krūtis man į delnus.

Oi, mažyte.

Paskui ji pasislenka į priekį, bučiuoja mane, liežuviu tyrinėja mano burną, o aš paragauju mieloje jos burnoje dar likusio savo sūrumo ir juo mėgaujuosi.

Ana.

Mano rankos nuslysta jai ant klubų, kilsteliu ją ir vėl pasisodinu, tuo pat metu stumdama dar giliau.

Ji šūkteli, čiumpa man už riešų.

Pakartoju.

Ir dar kartą.

– Kristianai! – maldaujamai sušunka ji užvertusi galvą, žvelgdama į lubas, prisitaikydama prie mano siūlomo tempo, ir mudu sūpuojamės. Ritmingai. Kaip vienas kūnas. Kol ji susmunka ant manęs, nusitempdama mane kartu ir leisdama išsilieti.

GULIU ĮKIŠĘS NOSĮ jai į plaukus, pirštais barbendamas jai išilgai nugaros.

Ji man atima žadą.

Man visa tai dar naujiena. Kai viskam vadovauja Ana. Kai iniciatyva priklauso jai. Man patinka.

– Manau, tai pačios geriausios sekmadienio mišios, – sušnabždu.

– Kristianai!

Ji staiga atsisuka į mane plačiai atmerkusi akis, nusiteikusi priekaištauti.

Garsiai nusijuokiu.

Ar kada nors tai nusibos? Šiurpinti panelę Stil?

Stipriai spausdamas ją glėbyje, paritu mudu taip, kad ji lieka tįsoti mano užgulta.

– Labas rytas, panele Stil. Visada malonu pabusti su jumis.

Ji paglosto man skruostą.

– Ir su jumis, pone Grėjau, – meiliai prabyla. – Ar privalome keltis? Man jūsų kambaryje patinka.

– Ne, neprivalome. – Žvilgteliu į laikrodį ant naktinės spintelės. Dabar 9:15. – Tėvai jau bus išėję į mišias.

Nulipu nuo jos, išsitiesiu šalia.

– Nežinojau, kad jie vaikšto į bažnyčią.

Vypteliu.

– Taip. Vaikšto. Jie katalikai.

– O tu?

– Ne, Anastazija.

Mano ir Dievo keliai seniai išsiskyrė.

– Tu? – klausiu prisimindamas, kad Velčas, tikrindamas jos biografijos faktus, nerado jokių sąsajų su religija.

Ana papurto galvą.

– Ne. Ir mano tėvai netikintys. Bet šiandien norėčiau nueiti į bažnyčią. Turiu... kai kam padėkoti, kad per sraigtasparnio katastrofą išsaugojo tau gyvybę.

Atsidūstu įsivaizduodamas, kaip mane, įkėlusį koją į bažnyčios šventorių, trenkia žaibas ir iš manęs lieka tik pelenų krūva, bet – dėl jos – eisiu.

– Gerai. Pažiūrėsiu, ką galime padaryti. – Paskubomis ją pabučiuoju. – Eime praustis po dušu.

PRIE MANO MIEGAMOJO DURŲ padėtas nedidelis odinis kelioninis krepšys – Teiloras atvežė švarių drabužių. Paimu jį ir uždarau duris. Ana susisupusi į rankšluostį, jai ant pečių žvilga vandens lašeliai. Ji sutelkusi dėmesį į kamštinę lentą, jos žvilgsnis įbestas į kekšės narkomanės nuotrauką. Ana atsisuka, dailiame jos veide bežadis klausimas, į kurį... nenoriu atsakyti.

– Vis dar turi ją, – sako ji.

Taip. Vis dar turiu tą nuotrauką. Na ir kas?

Neišstartas jos klausimas tarsi pakimba ore tarp mudviejų, ryto šviesoje jos akys spindi, veria mane kiaurai, tarsi maldauja ką nors pasakyti. Bet aš negaliu. Nenoriu apie tai šnekėti. Staiga prisimenu niuksui į pilvą prilygusį smūgį, kurį pajutau, kai Karikas padavė man šią nuotrauką.

Prakeikimas. Baik, Grėjau.

– Teiloras atvežė mums drabužių persirengti, – sušnabždu švystelėdamas krepšį ant lovos.

Tyla užtrunka nepakeliamai ilgai, bet pagaliau ji praveria burną.

– Gerai, – sako ir, priėjusi prie lovos, atitraukia kelioninio krepšio užtrauktuką.

PRISIVALGIAU IKI SOTIES. Tėvams grįžus iš mišiu, mama pataisė tradicinius vėlyvus pusryčius: lėkštę gardžios, širdies ligas sukeliančios kepintos šoninės, dešrelių, bulvinių blynų, kiaušinių ir tradicinių anglišku blynėlių. Greisė šiek tiek tylesnė nei įprastai, numanau, kad ją kankina pagirios.

Visą rytą vengiu tėvo.

Dar neatleidau jam už vakar vakarą.

Ana, Eliotas ir Keitė įsikirščiaavę ginčijasi – pirmiausia dėl šoninės – ir nesutaria, kam turėtų tekti paskutinė dešrelė. Pralinksmejės viena ausimi klausausi jų, skaitydamas sėkmadieniniam „The Seattle Times“ numeryje išspausdintą straipsnį apie mieste veikiančių bankų akcijų vertės svyravimus.

Laikydama glėbyje nešiojamąjį kompiuterį, Mija riksmu susigrąžina vietą prie stalo.

– Žiūrėk. Kristianai, bulvarinio laikraščio „Seattle Nooz“ gandų skiltyje rašoma apie tavo sužadėtuves.

– Taip greitai? – nustebusi klausia mama.

Ar tie pašlemėkai daugiau neturi ko veikti?

Mija garsiai perskaito skiltį:

– Mus, „Nooz“ redakcijos darbuotojus, pasiekė gandai, kad geidžiausiausias Siatlo jaunikis, garsusis Kristianas Grėjus, pagaliau suvystytas ir netrukus ves.

Pakeliu akis į Aną, o ši išblyškusi, nieko nenutuokdama, nukreipia žvilgsnį nuo Mijos ir įsispokso į mane.

– Bet kas gi ji, ta laimingoji? – toliau skaito Mija. – Tai „Nooz“ dar aiškinasi. Bet galime lažintis, kad ji šiuo metu skaito baisiai painią vedybų sutartį.

Mija ima kikenti.

Dėbteliu į ją. *Po galais, Mija, užsičiaupk.*

Ji paliauja juoktis ir stipriai sučiaupia lūpas. Nekreipdamas dėmesio nei į ją, nei į suglumusius, tarpusavyje besišvalgančius prie stalo sėdinčius pusryčiautojus, visą dėmesį sutelkiu į dar labiau blykstančią Aną.

– Ne, – be garso, vien lūpomis ištariu, norėdamas ją nuraminti.

– Kristianai... – tarsteli tėtis.

– Daugiau to neaptarinėsiu, – piktai atšauunu. Jis žiojasi, jau kažką sakys. – Nebus jokios vedybų sutarties! – rikteliu taip įtūžęs, kad jis neprataria nė žodžio.

Užsičiaupk, Karikai!

Vis dar širsdamas, vėl pasiimu laikraštį, bet netrukus susigriebiu skaitantis vis tą patį straipsnio apie bankus sakinį.

– Kristianai, – sumurma Ana, – pasirašysiu bet kokią sutartį, kurios tik tu ar ponas Grėjus pageidausite.

Pažvelgiu į Aną – maldaujančią, su ašaromis akyse.

Ana. Liaukis.

– Ne! – sušunku, taip prašydamas jos daugiau apie tai neužsiminti.

– Ta sutartis tave apsaugos.

– Kristianai, Ana, manau, turėtumėte tai aptarti vienudu, – priekaištingai sako Greisė ir piktai dėbteli į Kariką ir Miją.

– Ana, tu nekalta, – burbteli tėtis. – Ir prašom mane vadinti Kariku.

Nemėgink dabar jai gerintis. Širdyje vis dar nirštu, ir staiga prie stalo prasideda bruzdesys. Keitė ir Mija atsistoja, ketindamos nunešti indus, o Eliotas šakute vikriai pasismiega paskutinę likusią dešrelę.

– Man vis tiek labiau patinka dešrelės, – apsimestinais lengvabūdiškai sududena jis.

Ana spokso į savo rankas. Ji atrodo prislėgta.

Dieve mano. Tėti. Pažiūrėk, ką padarei.

Delnais suspaudęs Anai plaštakas, sušnibždu, kad tik ji girdėtų:

– Liaukis. Nekreipk dėmesio į mano tėtį. Sužinojęs apie Eleną, jis labai suirzo. Visi jo priekaištai skirti man. Gaila, kad mama nenulaukė liežuvio už dantų.

– Jis teisus, Kristianai. Tu labai turtingas žmogus, o aš į šeimą neat-sinešu nieko, tik negražintą studijų paskolą.

Mažyte, paimsiu tave visaip, kaip tik galėsiu. Juk žinai!

– Anastazija, jei mane paliksi, išeidama gali pasiimti viską, ką tu-riu. Kartą mane jau palikai. Žinau, koks tas jausmas.

– Tai buvo visiškai kas kita, – sumurma ji. Ir vėl susiraukia. – Bet... galbūt tu kada nors užsimanysi palikti mane...

Dabar ji tiesiog juokinga.

– Kristianai, juk žinai, kad galiu imti ir iškrėsti kokią nors didžiulę kvailystę, o tu...

Ji nutyla.

Ana, manau, kad tai beveik neįmanoma.

– Liaukis. Tuoj pat. Ši tema baigta, Ana. Daugiau apie tai nekalbė-sime. Nebus jokios vedybų sutarties. Nei dabar, nei kada nors vėliau.

Sutelkiu dėmesį į savo mintis mėgindamas rasti patikimesnę temą ir mane aplanko įkvėpimas. Atsisukęs į rankas gražančią ir neramiai į mane žvelgiančią Greisę, klausiu:

– Mama, ar mūsų vestuvių pokylis galėtų vykti čia?

Rūpestis iš jos veido akimirksniu dingsta, užleisdamas vietą džiaugsmui ir dėkingumui.

– Mielasis... būtų puiku, – sako ir, lyg tik dabar prisiminusi, pridur-ria: – Bažnytinės santuokos jūs nenorite, tiesa?

Pašnairuoju į mamą ir ji iš karto pasiduoda.

– Mielai surengsime jums vestuvių pokylį. Ar ne taip, Kari?

– Taip. Taip, žinoma.

Tėvas mudviem su Ana maloniai nusišypso, bet aš negaliu į jį žiūrėti.

– Ar jau turite numatę datą? – klausia Greisė.

– Po keturių savaitių.

– Kristianai. Per mažai laiko!

– Per akis.

– Man reikia bent aštuonių savaitių!

– Mama. Būk gera...